

Den 15. marts 2005 foretog jeg og to af embedets øvrige medarbejdere en inspektion af detentionen på Station Amager (Københavns Politi). I forbindelse med inspektionen modtog jeg rapportmateriale til gennemgang. Rapportmaterialet gennemgås under pkt. 2.

Denne rapport har i en foreløbig udgave være sendt til Politidirektøren i København og Justitsministeriet for at myndighederne kunne få lejlighed til at fremkomme med eventuelle bemærkninger om faktiske forhold som rapporten måtte give anledning til. Politiinspektøren på Station Amager har i brev af 26. juli 2005 fremsat nogle bemærkninger som Politidirektøren i København i brev af 9. august 2005 har henvist til. Bemærkningerne er indarbejdet i denne rapport. Jeg har ikke modtaget bemærkninger fra Justitsministeriet.

1. Detentionen

Detentionslokalerne er beliggende i politistationens stueetage.

Indgang til detentionen sker normalt via en indgang på politistationens bagside hvortil der er direkte adgang for politiets patruljevogne. Det så umiddelbart ikke ud til at uvedkommende kunne overvære indbringelse af anholdte ved denne indgang. Med gavlen til parkeringspladsen på politistationens bagside lå der flere større bygninger. Det blev på forespørgsel oplyst at disse bygninger tilhører Københavns Universitet eller en anden uddannelsesinstitution.

Jeg går ud fra at indbringelserne normalt kan ske med den fornødne diskretion.

Visitationsskranken er placeret umiddelbart inden for indgangen. I skranken lå et oplag af Rigspolicefens vejledning om alkoholafvænning og -behandling, "Hvor går du hen, når du går ud?". Der lå også en vejledning til detentionsanbragte udar-

bejdet af Københavns Politi med oplysning om muligheden for at kunne få en skriftlig begrundelse for detentionsanbringelsen og muligheden for at klage til Justitsministeriet over detentionsanbringelsen.

Bag skranken er der aflåselige skabe til opbevaring af de tilbageholdtes genstande.

Der er seks ens detentionslokaler på række ud mod parkeringspladsen. Lokalerne er på ca. 7 m² hver. Midt i rækken af detentionslokaler er der et toiletrum til brug for de detentionsanbragte.

På gangen foran detentionslokalerne er der et skab med rene tæpper og et stativ med en papirsæk til brug for brugte tæpper.

I hvert detentionslokale er der et vinduesparti med tre matterede (plexi)glas og en metalplade i samme størrelse som vinduerne med små huller i til ventilation. Der er ingen fremspring på vinduesrammens indvendige side som det vil være muligt at fæstne noget til. Væggene er lyse, og cementgulvene er malet grå ligesom dørene. I dørene er der indkig som på den udvendige side er dækket af en flytbar klap. Der var kun få ridser/skrammer på vægge, loft og gulv. Der var enkelte mindre ridser på indersiden af enkelte af dørene. Der var ingen fremspring eller løse skruer.

Der stod på tidspunktet for inspektionen en madras på gulvet i hvert lokale lænet op af væggen. Madrasserne er beklædt med vaskbar vinyl.

I hvert lokale er der et gulv afløb med rist. I loftet er der en indbygget lampe. Lokalerne opvarmes ved gulvvarme.

Der er ingen (mekanisk) ventilation i detentionslokalerne. Politidirektøren har oplyst at spørgsmålet om ventilation indgår i den verserende byggesag, og at arbejdet med at etablere ventilation vil blive påbegyndt i uge 31 (2005).

Jeg anmoder om at blive underrettet når arbejdet er tilendebragt.

På væggen ved siden af døren er der en kaldeknop med forbindelse til den vagthavende. Der er endvidere en højttaler således at den vagthavende kan kommunikere med den detentionsanbragte. I loftet er der indbygget udstyr til tv-overvågning.

De tekniske installationer i samtlige lokaler blev afprøvet. Kamerabillederne var gode i samtlige lokaler. Tilsvarende gælder lyden fra lokalerne. Ringeklokken virkede ikke i lokale 3 (der var dog lys i betjeningspanelet på vagthavendes kontor når ringeklokken blev aktiveret).

Jeg anførte i den foreløbige rapport at jeg gik ud fra at problemet med ringeklokken i detentionslokale 3 nu var afhjulpet. Jeg bad for en ordens skyld politidirektøren om at bekræfte om dette var tilfældet.

Politidirektøren har oplyst at ringeklokken ved en efterfølgende afprøvning (og fejlfinding) umiddelbart efter inspektionstidspunktet virkede, at årsagen til fejlen på inspektionstidspunktet er ukendt, men at en sandsynlig forklaring er at der er kommet vand i kontakten i forbindelse med den grundige rengøring umiddelbart før inspektionen. Politidirektøren har endvidere oplyst at der ikke senere har været problemer med denne installation.

Jeg foretager mig ikke mere vedrørende dette forhold.

De fysiske forhold i detentionen i Station Amager er efter min opfattelse tilfredsstillende. Der var endvidere generelt rent og pænt i detentionen.

I lokale 1 og 2 var der dog en ram lugt af urin der bredte sig ud i gangen foran disse lokaler.

Det blev under inspektionen oplyst at disse to detentionslokaler anvendes først – og meget ofte til ”gamle kendinge” som der desværre er mange af i området. Det blev

endvidere oplyst at de to lokaler var blevet rengjort om morgenen forud for inspektionen, og at det ikke er muligt at undgå lugten af urin.

I den foreløbige rapport noterede jeg mig det oplyste, idet jeg dog samtidig endvidere anførte at jeg ikke tidligere havde været ude for en så gennemtrængende lugt af urin – heller ikke i andre af Københavns politis detentioner.

Jeg opfordrede på den baggrund politidirektøren til at undersøge hvad der andre steder bliver gjort med hensyn til rengøring med henblik på at den betydelige gene i detentionen på Amager eventuelt kunne blive nedbragt.

Politidirektøren har oplyst at håndværkere efter tidspunktet for inspektionen konstaterede at gulvafløbet i detentionslokale nr. 1 var kraftigt tilstoppet og at der efter en grundig rensning af afløbet ikke efterfølgende er konstateret kuftgener.

Jeg foretager mig ikke mere vedrørende dette forhold.

2. Rapportgennemgang

Jeg bad under inspektionen om rapportmateriale vedrørende de sidste 10 detentionsanbringelser forud for varslingen af inspektionen den 11. februar 2005. Jeg modtog herefter ved inspektionens afslutning detentionsrapporter mv. vedrørende 10 tilfælde af anbringelse i detentionen. Anbringelserne fandt sted i perioden fra den 2. til den 10. februar 2005.

Der er i alle tilfælde tale om indsættelse i detention i henhold til lov nr. 444 af 9. juni 2004 om politiets virksomhed, nærmere bestemt lovens § 11, stk. 4, om frihedsberøvelse med henblik på indsættelse i detention (jf. også Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 988 af 16. oktober 2004 om detentionsanbringelse og Rigspolitechefens kundgørelse II, nr. 55, af 27. juni 2001 om detentionsanbringelse af berusede personer).

Med vedtagelsen af den ovennævnte lov – politiloven – som trådte i kraft den 1. juli 2004, og med udstedelsen af den ovennævnte bekendtgørelse er der gennemført nye regler om anbringelse i detention. Bekendtgørelsen trådte i kraft den 16. oktober 2004 og har således betydning for min gennemgang nedenfor af de 10 tilfælde af anbringelse i detentionen.

Yderligere regler om detentionsanbringelse er fastsat i den kundgørelse fra Rigspolitechefen som ligeledes er nævnt ovenfor. Detentionskundgørelsen der trådte i kraft den 1. august 2001 forud for bekendtgørelsen om samme emne – og som indeholder de mest detaljerede regler om detentionsanbringelse – er stadig gældende.

2.1. Bestemmelser om detentionsanbringelse

2.1.1. Politiloven

Efter politilovens § 11, stk. 1, skal politiet tage sig af en person ”der er ude af stand til at tage vare på sig selv på grund af indtagelse af alkohol eller andre berusende eller bedøvende midler, og som træffes under forhold, der indebærer fare for den pågældende selv eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed.”

Er der mistanke om at personen er syg eller har pådraget sig skader af ikke ringe omfang, skal den pågældende straks undersøges af en læge.

Hvis mindre indgribende midler ikke er tilstrækkelige for at afværge faren for den pågældende eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed, kan politiet efter lovens § 11, stk. 4, frihedsberøve den berusede med henblik på

- at bringe den berusede hjem
- overgive den berusede til andre der på forsvarlig måde kan tage sig af vedkommende
- indbringe den berusede til hospital, forsorgshjem eller lignende eller
- indsætte vedkommende i detention.

Frihedsberøvelsen skal efter § 11, stk. 4, være så kortvarig og skånsom som mulig.

Politoloven indeholder i § 12 særlige regler om detentionsanbringelse af børn. Efter § 12, stk. 1, gælder der et ubetinget forbud mod at anbringe berusede børn under 12 år i detention. Er barnet under 15 år, må det kun anbringes i detentionen hvis anden anbringelse er sikkerhedsmæssig uforvarselig som følge af barnets adfærd (§ 12, stk. 2). En eventuel detentionsanbringelse må endvidere som altovervejende hovedregel ikke vare mere end 4 timer. Der er endvidere i § 12 særlige regler om lægetilsyn og om underretning af forældrene eller de sociale myndigheder.

2.1.2. Detentionsbekendtgørelsen

Justitsministeriets bekendtgørelse om detentionsanbringelse (444/2004) indeholder dels regler svarende til politilovens regler, jf. gennemgangen heraf ovenfor, dels regler som på tidspunktet for bekendtgørelsens udstedelse, (også) var indeholdt i Rigspolitiets kundgørelse om detentionsanbringelse af berusede personer.

Detentionsbekendtgørelsen indeholder regler om bekendtgørelsens anvendelsesområde (fortrinsvis i form af henvisning til politilovens regler), om frihedsberøvelse, transport og indbringelse til politistationerne af berusede personer, om fremgangsmåden ved detentionsanbringelse (herunder lægeundersøgelse af og tilsyn med detentionsanbragte), og om løsladelse efter detentionsanbringelse, klagevejledning mv. Bekendtgørelsens regler er relativt detaljerede og er som allerede nævnt i vidt omfang sammenfaldende med reglerne i Rigspolitiets kundgørelse. De nærmere regler i bekendtgørelsen (og kundgørelsen) er gennemgået nedenfor i forbindelse med fremlæggelsen af resultatet af min undersøgelse af de ti sager om detentionsanbringelse som jeg har modtaget efter anmodning.

2.1.3. Rigspolitiets kundgørelse

Detentionsbekendtgørelsen indeholder i § 19 en bemyndigelse til Rigspolitechefen ”til at fastsætte administrative forskrifter vedrørende benyttelsen af politiets detentioner”. Jeg går ud fra at Rigspolitechefens kundgørelse når kundgørelsen næste gang revideres, navnlig vil komme til at indeholde regler om udfærdigelse af den detentionsrapport som er en integreret del af den nuværende kundgørelse.

Jeg beder Justitsministeriet (og Rigspolitechefen) om at oplyse hvornår kundgørelsen forventes revideret.

Efter § 22, stk. 1, i Rigspolitechefens kundgørelse om detentionsanbringelse af berusede personer skal alle punkter i detentionsrapporten (kundgørelsens bilag 1 som er Rigspolitechefens blanket P152) udfyldes. Anvendelsen af denne blanket er ikke obligatorisk, men eventuelt anvendte lokale blanketter skal indeholde de oplysninger der er angivet i bilag 1 (detentionsrapporten), jf. Rigspolitechefens følgeskrivelse af 28. juni 2001 hvormed den ny detentionskundgørelse blev udsendt til samtlige politimestre i landet og Politidirektøren i København.

Rigspolitechefens blanket P152 forudsætter afgivelse af en lang række (obligatoriske) oplysninger. Blanketten indeholder bl.a. felter til angivelse af generalia for den anholdte. Desuden er der felter til angivelse af dato og klokkeslæt for henholdsvis anholdelsen, indbringelsen til politistationen, fremstillingen for vagthavende, vejledning om retten til at få kontakt med pårørende eller arbejdsgiver, visitationen, anbringelsen i detentionen, såvel foreløbig som endelig anbringelse, lægetilkald, lægetilsyn, løsladelsen og udlevering af eventuelle tilbageholdte effekter.

Blanketten indeholder endvidere rubrikker til afkrydsning af om vedkommende er indsat i detentionen, overgivet til andre (f.eks. bragt hjem), indbragt til hospital eller til forsorgshjem eller lignende. Der er endvidere et felt til afkrydsning af at der er indhentet udskrift fra kriminalregistret, og det er i parentes angivet at udskriften skal vedlægges. Desuden er der felter til afkrydsning af om den tilbageholdte efter vagthavendes vurdering er påvirket af alkohol, og i givet fald i hvilken grad, eller af an-

dre berusende og/eller bedøvende midler (medicin/narkotika), og til angivelse af andre forhold (skader, spor). Videre er der felter til afkrydsning af om der er sket visitation efter kundgørelsens § 13, stk. 3 eller stk. 4 (svarende til bekendtgørelsens § 10, stk. 2 og 3), og til angivelse af hvem der har foretaget visitationen, og om der er frataget effekter (f.eks. penge eller værdigenstande). Der er yderligere felter til notering af lægens bemærkninger, til oplysning om hvorvidt (og af hvem) den tilbageholdte har fået udleveret pjecen ”Hvor går du hen, når du går ud?” eller en lokalt udarbejdet blanket/pjece om klageadgang, muligheden for skriftlig begrundelse for detentionsanbringelsen og muligheden for alkoholafvænnings- og -behandling, til oplysning om hvem der udleverede tilbageholdte effekter, og til den tilbageholdtes kvittering herfor. Endelig er der et felt til bemærkninger såfremt den pågældende ikke ønskede at kvittere.

På bagsiden af blanketten er der felter til notering af dato og klokkeslæt for tilsyn, navn på den der udfører tilsyn, og til bemærkninger i forbindelse hermed. Oven over felterne er det anført at det ved angivelse af enten et F eller et E ud for hvert tilsyn skal markeres om der er tale om et tilsyn ved fremmøde eller om et elektronisk tilsyn. Hvis der er tale om et skærpet tilsyn, skal det markeres ved et S.

2.2. Den anvendte lokale blanket/rapport, alternativer til detentionsanbringelse, statistik mv.

Politiet på Station Amager anvender en blanket med overskriften ”Anholdelsesblanket/detentionsrapport”. Den lokale blanket adskiller sig på en række punkter fra blanket P152. I den lokale blanket sker angivelse af hvordan der blev forholdt med den frihedsberøvede (bragt til hjemmet, hospital eller forsorgshjem eller indsat i detention) i form af en angivelse af om den frihedsberøvede er indsat i venterum, detentionen, andet eller bragt til skadestue (i sidstnævnte tilfælde kan det ved afkrydsning angives om dette er sket straks eller hvornår det i øvrigt er sket). Det kan således ikke ved afkrydsning i en rubrik angives om den frihedsberøvede i stedet for at blive anbragt i detentionen blev bragt til hjemmet eller et forsorgshjem eller lignende. Disse oplysninger kan alene gives i rubrikken til angivelse af ”andet”.

Blanketten er således mindre egnet til brug for politiets statistik som ikke kun indeholder oplysninger om antallet af detentionsanbringelser i de enkelte kredse, men tillige om antal personer der er indbragt til hospital, forsorgshjem eller lignende eller er bragt hjem, jf. også nedenfor.

Fra inspektionen den 9. januar 2001 af detentionen på Station 1 i København (nu Station City) der også anvendte egen blanket, er jeg bekendt med at Rigspolitichefen i et brev af 4. december 2001 til Københavns Politi efter gennemgang af denne blanket og drøftelse om den med politiet tilkendegav at det ”skal være muligt at foretage afkrydsning, om pågældende er overgivet til andre, eller indbragt til hospital, eller indbragt til forsorgshjem”.

Jeg har i forbindelse med inspektionen den 14. januar 2004 af detentionen på politistationen i Horsens rejst spørgsmål om hvorvidt angivelse af hvordan der blev forholdt med den frihedsrøvede, skal ske i form af afkrydsning.

Justitsministeriet har i den forbindelse indhentet en udtalelse af 22. september 2004 fra Rigspolitichefen og henholdt sig hertil. Rigspolitichefen har i udtalelsen (bl.a.) anført følgende:

”...

Det fremgår af Rigspolitiets følgeskrivelse af 28. juni 2001 til detentionskundgørelsen, at de oplysninger, der er angivet i standarddetentionsrapporten (blanket P152) skal fremgå af eventuelle lokalt udfærdigede detentionsrapporter. Der skal herunder også være plads til at oplyse, om den pågældende er overgivet til andre, indbragt til hospital eller forsorgshjem eller lignende.

Med henblik på at sikre en korrekt udfyldelse af detentionsrapporterne finder Rigspolitiet, at den lokale blanket bør ændres, således at der – som i blanket P152 – indsættes afkrydsningsfelter til angivelse af, om en tilbageholdt beruser person er overgivet til andre, indbragt til hospital eller forsorgshjem eller lignende, eller anbragt i detention.

Horsens Politi har fået tilsendt en kopi af dette brev.”

Jeg henstiller til Politidirektøren i København at ændre den lokale blanket i overensstemmelse med det som Rigspolitichefen – og Justitsministeriet – har anført.

Jeg er herved opmærksom på at den lokale blanket indeholder et sæt afkrydsningsrubrikker om hvorvidt den frihedsberøvede er blevet bragt til hospital, forsorgshjem, hjemmet eller andet. Der er samtidig en rubrik til eventuelle (yderligere) bemærkninger. Efter deres placering i blanketten at dømme – umiddelbart foran oplysninger om løsladelse og kvittering for udleverede effekter – opfatter jeg det således at disse rubrikker vedrører spørgsmålet om hvorledes der er forholdt med den pågældende i forbindelse med løsladelsen.

Jeg har derfor tilladt mig at se bort herfra i den givne sammenhæng.

Jeg henviser i øvrigt til det som jeg har anført straks nedenfor om eventuelle justeringer i den lokale anholdelsesblanket/detentionsrapport.

Den lokale anholdelsesblanket/detentionsrapport (herefter den lokale detentionsrapport) har ingen rubrikker til angivelse af tidspunkterne for fremstilling af den frihedsberøvede for vagthavende og tidspunktet for visitation.

Der er i den lokale detentionsrapport endvidere ingen rubrik til afkrydsning af om der er indhentet udskrift fra kriminalregistret, men derimod en rubrik hvor det kan tilkendegives om udskrift fra registret er vedlagt. Der er endvidere en rubrik til afkrydsning af om pjecen ”Hvor går du hen, når du går ud?” er udleveret, men ikke til angivelse af hvem der har udleveret pjecen. Tilsvarende gælder Københavns Politis ”Vejledning for detentionsanbragte”.

Der er i den lokale detentionsrapport rubrikker (specifikt) til bemærkninger i anledning af tilsynet med den frihedsberøvede, men felterne er overordentlig små. Dette gælder endvidere kun tilsynet med endeligt detentionsanbragte. Der er således ikke

rubrikker til angivelse af bemærkninger i forbindelse med tilsynet med foreløbigt detentionsanbragte, og dette uanset om tilsynet på dette tidspunkt af detentionsanbringelsen alt andet lige skal føres mere intensivt end tilsynet efter at lægeundersøgelsen har fundet sted (detentionsbekendtgørelsens § 15, stk. 1, jf. § 9 og kundgørelsens § 19, stk. 1, jf. § 12, stk. 2).

I modsætning til bilag 1 til kundgørelsen (blanket P152) indeholder den anvendte lokale detentionsrapport rubrikker til angivelse af om der er foretaget opdatering i POLSAS, og om den anholdte – efter at have modtaget vejledning herom – har ønsket at få kontakt med pårørende eller arbejdsgiver (og rubrikker til angivelse af hvornår en sådan eventuel (telefonisk) kontakt er blevet etableret).

Den lokale detentionsrapport indeholder endvidere som allerede nævnt rubrikker til angivelse af hvorledes der afslutningsvis er forholdt med den detentionsanbragte (bragt til hospital, forsorghjem, hjemmet eller lignende, eller afgivet til fængsel eller andet (eksempelvis arresthus) og tidspunktet herfor. Den lokale detentionsrapport indeholder endvidere rubrikker til angivelse af om der i forbindelse med detentionsanbringelsen mv. har været anvendt tolk og i givet fald hvilken tolk/hvilket sprog.

Jeg beder politidirektøren om at oplyse hvorfor den lokale detentionsrapport ikke indeholder alle de ovenfor nævnte obligatoriske rubrikker, og om det der er anført ovenfor, giver politidirektøren anledning til at overveje en revision af den lokale detentionsrapport. Jeg beder desuden om Justitsministeriets bemærkninger hertil.

Det fremgår som nævnt af § 22, stk. 1, i detentionskundgørelsen at alle punkter i detentionsrapporten skal udfyldes. Jeg går ud fra at det også gælder når der anvendes lokale blanketter. I ingen af de ti detentionsrapporter som indgår i min undersøgelse, er der fuldt ud forholdt i overensstemmelse med kundgørelsens § 22, stk. 1.

På baggrund af Folketingets Ombudsmands inspektioner af politikredsene detentioner har Rigspolitichefen i en rundskrivelse af 15. januar 2003 til Politidirektøren i

København og samtlige politimestre i landet indskærpet vigtigheden af at bestemmelserne i kundgørelsen følges, herunder at samtlige punkter anført i detentionskundgørelsen udfyldes. De rapporter som jeg har modtaget, er alle udfyldt efter udsendelsen af denne indskærpelse.

Det er beklageligt at der i intet tilfælde fuldt ud er forholdt i overensstemmelse med kundgørelsens § 22, stk. 1, og det på trods af Rigspolitechefens indskærpelse. Jeg går ud fra at politidirektøren vil gøre de relevante medarbejdere bekendt med det som jeg har anført, men jeg foretager mig i øvrigt ikke mere på dette punkt.

Der har på to dage i den ovenfor nævnte periode (2. til 10. februar 2005) som min undersøgelse af detentionsrapporter angår, været tale om mere end én anbringelse i detentionen, men der var kun den ene af dagene anbragt flere personer i detentionen samtidig (i 3¼ time den 9. februar 2005, omfattende to personer).

Anbringelserne er under gennemgangen nedenfor angivet med dato for anholdelsen af den senere detentionsanbragte og – i det omfang der er forvekslingsmuligheder – tillige med tidspunktet herfor.

Af Politiets Statistik for 2004 (www.politi.dk/statistik/årstabel) der i 2004 var 2387 detentionsanbringelser af spirituspåvirkede personer i Københavns politikreds. Af disse blev 10 personer bragt til forsorgshjem eller lignende, 96 blev indbragt på sygehuset, mens 27 personer blev bragt til hjemmet. Hvordan tallene forholder sig i forhold til tallene for året før, fremgår – i modsætning til tidligere – ikke af politiets hjemmeside.

Jeg beder Rigspolitechefen om at oplyse de tilsvarende tal for 2003.

Årstabellen indeholder ingen oplysninger om hvorledes antallet af detentionsanbringelser mv. fordeler sig på de enkelte politistationer i politikredsen.

Hvis det er muligt at oplyse herom, beder jeg også om disse tal.

I Rigspolicefens følgebrev af 28. juni 2001 til kundgørelsen er det anført at politiet i stigende omfang skal bringe den berusede hjem hvis der er sikkerhed for at der i hjemmet er tilstedeværende voksne personer som på forsvarlig måde kan tage sig af den pågældende, og hvis politiet ud fra et ressourcensynspunkt har mulighed for at benytte sig af denne fremgangsmåde. Det er endvidere bl.a. anført at politikredsene mere generelt bør undersøge om der i den enkelte kreds findes forsorghjem eller lignende som på forsvarlig måde kan tage sig af berusede personer.

På mit spørgsmål under inspektionen om hvorvidt der i politidistriktet er forsorghjem eller lignende som på forsvarlig måde kan tage sig af berusede personer, blev det oplyst at en relativt stor del af de detentionsanbragte hører til (og bor på) det nærliggende Sundholm. Det blev endvidere oplyst at Sundholm i et vist omfang tager sig af sine egne beboere – også selv om de er berusede. Det hænder dog også at politiet må køre til Sundholm og tage en beruser derfra med til detentionen.

Jeg beder politidirektøren om at oplyse om der i distriktet eller andre steder i København er (andre) forsorghjem eller lignende som på forsvarlig måde kan tage sig af berusede personer.

Jeg går ud fra at politiet på Station Amager er opmærksom på det der er angivet i Rigspolicefens følgebrev af 28. juni 2001, om at politiet under de angivne forudsætninger i stigende omfang skal bringe berusede hjem.

2.3. Grundlaget for detentionsanbringelsen

Efter politilovens § 11, stk. 1, skal politiet tage sig af personer der er ude af stand til at tage vare på sig selv på grund af indtagelse af alkohol eller andre berusende og/eller bedøvende midler, og som træffes under forhold der indebærer en fare for de

pågældende selv eller andre eller den offentlige orden eller sikkerhed (berusede personer), jf. også kundgørelsens § 1, stk. 1. Politiet skal efter lovens § 11, stk. 4 (og kundgørelsens § 1, stk. 2) tage stilling til om de pågældende skal tilbageholdes, f.eks. med henblik på indsættelse i detentionen. Indsættelse i detentionen kan kun ske hvis mindre indgribende foranstaltninger (overgivelse til andre, f.eks. hjemmet, eller indbringelse til hospital, forsorgshjem eller lignende) ikke findes tilstrækkelige til at afværge faren (bekendtgørelsens § 2, stk. 1 og 2 og kundgørelsens § 1, stk. 2, nr. 1-3 og – for så vidt angår detentionsanbringelse – nr. 4). Reglerne om detentionsanbringelse findes i politiloven – under kapitlet ”Svage og udsatte persongrupper”; mere specifikt i lovens § 11 (og § 12 der indeholder regler om politiets håndtering af berusede børn).

Personer der er tilbageholdt af politiet af andre grunde end beruselse, må som udgangspunkt ikke anbringes i detentionen, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2 (og kundgørelsens § 2, stk. 2). Hvis detentionen undtagelsesvis anvendes til anbringelse af ikke-berusede personer, finder bekendtgørelsen (og kundgørelsen) ikke anvendelse.

I seks ud af de ti tilfælde som indgår i min undersøgelse, fremgår det af anholdelsesårsagen at den tilbageholdte var beruset/påvirket (i ét af tilfældene ved en henvisning til (færdselslovens) § 53). I alle ti tilfælde fremgår det af detentionsrapporten som helhed at den tilbageholdte var beruset/påvirket.

Det fremgår af detentionsrapporterne at der i alle tilfælde på nær ét har været tale om påvirkethed af alkohol, eventuelt kombineret med andre berusende eller bedøvende midler (euforiserende stoffer/kokain), og graden af påvirkethed er anført i alle disse ni tilfælde.

I ét tilfælde – hvor vagthavende i detentionsrapporten har angivet at den frihedsberøvedes påvirkethed gav sig udtryk i ”balancebesvær” (anholdelsen den 9. februar 2005, kl. 10.45) – er det anført at den frihedsberøvede var påvirket af andre midler end alkohol. Det fremgår af lægeerklæringen at den pågældende havde stikmærker i højre albue, at han angiveligt ikke havde sovet i flere dage, og at han havde en god

balance med lukkede øjne. Lægen har som sin konklusion anført at den undersøgte ”virker middel påvirket af træthed og muligvis stoffer”.

Uanset at lægen har givet udtryk for en vis tvivl herom, har jeg ikke grundlag for at tilsidesætte politiets vurdering hvorefter også denne detentionsanbragte var påvirket (af narkotika).

Af de ti detentionsanbragte har én været påvirket i let grad, tre har været påvirket i middel grad og fem i svær grad. Det er ikke angivet i detentionsrapporten i hvilken grad den ovenfor nævnte detentionsanbragte som bl.a. var påvirket af træthed, var påvirket.

Jeg har ikke grundlag for en nærmere efterprøvelse af om betingelserne i bekendtgørelsens § 2, stk. 2 (kundgørelsens § 1, stk. 3) hvorefter detentionsanbringelse kun kan ske hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke anses for tilstrækkelige, har været opfyldt i de enkelte tilfælde. Også på baggrund af det oplyste om graden af påvirkethed i ni af de ti tilfælde går jeg ud fra at betingelserne har været opfyldt i alle disse tilfælde.

Jeg lægger herefter til grund at alle ti anbringelser har været i overensstemmelse med bekendtgørelsens § 2, stk. 2.

Det fremgår af kundgørelsens § 1, stk. 4, at tilbageholdelse efter stk. 2, nr. 1-4, skal fremgå af detentionsrapporten, jf. kundgørelsens bilag 1.

I sagen om inspektion af detentionen i Fredericia har Justitsministeriet i en udtalelse af 12. november 2003 anført følgende vedrørende spørgsmålet om anvendelse af detentionsrapporter når der ikke er tale om detentionsanbringelser:

”...

Efter ministeriets opfattelse skal der anvendes detentionsblanket ved alle tilbageholdelser omfattet af § 1, stk. 2, i detentionskundgørelsen, jf. § 1, stk. 4.

Formuleringen 'egentlige detentionsanbringelser' skal således forstås som alle tilbageholdelser efter detentionskundgørelsens § 1, stk. 2, i modsætning til f.eks. anbringelser i venterum.
..."

Jeg anmoder politidirektøren om at oplyse hvorvidt detentionsrapporten også anvendes og udfyldes for personer der ikke indsættes i detentionen, men

- *transporteres til hjemmet (bekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 1 – kundgørelsens § 1, stk. 2, nr. 1)*
- *overgives til andre (bekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 2 – kundgørelsens § 1, stk. 2, nr. 1)*
- *indbringes til hospital (bekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 3 - kundgørelsens § 1, stk. 2, nr. 2) eller*
- *indbringes til forsorgshjem eller lignende (bekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 4 – kundgørelsens § 1, stk. 2, nr. 3).*

2.4. Lægeundersøgelse

Efter bekendtgørelsens § 9 (kundgørelsens § 12) skal der ved alle detentionsanbringelser ske lægeundersøgelse. For så vidt angår detentionsanbringelse af børn under 15 år, fremgår dette direkte af politiloven (lovens § 12, stk. 2, hvorefter barnet "hurtigst muligt [skal] undersøges af en læge").

Lægeundersøgelse skal efter bestemmelsen i bekendtgørelsens § 9 ske inden "endelig" anbringelse i detentionen. Indtil den frihedsberøvede er lægeundersøgt, er anbringelse i detentionen således foreløbig (og der skal i den periode føres et skærpet tilsyn med den pågældende), jf. bekendtgørelsens § 9, stk. 3 og 4 (kundgørelsens § 12, stk. 2). Lægetilsyn skal efter § 11, stk. 1 (kundgørelsens § 14) foretages enten

ved tilkald af læge, ved undersøgelse på skadestue eller ved tilkald af vagtlæge, alt efter hvad der under hensyn til tid og afstand må anses for mest hensigtsmæssigt.

Tidspunkt for lægeundersøgelse, lægens navn og lægens bemærkninger skal anføres i detentionsrapporten, jf. kundgørelsens § 14, stk. 3. Hvis lægen ønsker at afgive skriftlige bemærkninger, skal det ske på blanket P153 (bilag 2 til kundgørelsen) som er udarbejdet af Den Almindelige Danske Lægeforening og Rigspolitichefen, jf. samme bestemmelses 2. pkt. og Rigspolitichefens følgebrev af 28. juni 2001 (pkt. 3, 2. afsnit).

Jeg har i alle ti tilfælde modtaget (en kopi af) en lægeerklæring. I alle tilfælde fremgår det af detentionsrapporterne at der var lægetilsyn. Lægetilsynet er i de ti sager sket ved syv forskellige læger.

Som det fremgår af detentionskundgørelsens § 14, stk. 3, 2. pkt., og Rigspolitichefens følgebrev af 28. juni 2001 (pkt. 3, 2. afsnit), er der pligt til at anvende blanket P153 såfremt lægen ønsker at afgive skriftlige bemærkninger. Der er imidlertid intet til hinder for at lægen også afgiver (skriftlige) bemærkninger i detentionsrapporten.

I ingen af de ti tilfælde som indgår i min gennemgang, er lægens bemærkninger om den anholdte gengivet i detentionsrapporten.

2.4.1. Tidspunktet for tilkald af læge

Tidspunktet for tilkald af læge skal ligeledes anføres i detentionsrapporten, jf. kundgørelsens § 6, 2. pkt.

Tidspunktet for tilkald af læge er angivet i detentionsrapporten i alle tilfælde på nær ét (anholdelsen den 4. februar 2005). Min gennemgang nedenfor af tidspunktet for tilkald af læge omfatter de øvrige ni tilfælde.

Der er ikke i bekendtgørelsen (eller kundgørelsen) fastsat tidsmæssige bestemmelser inden for hvilke der skal ske tilkald af læge. Derimod er det i bekendtgørelsens § 5, stk. 1 (kundgørelsens § 6), anført at politiet under transporten til politistationen skal underrette vagthavende om tilbageholdelsen, og at den vagthavende herefter – dvs. allerede mens politiet er på vej til politistationen med den berusede – skal tilkalde en læge med henblik på lægeundersøgelse af den tilbageholdte. Denne bestemmelse har til formål at afkorte tiden indtil lægetilsyn kan udføres, jf. pkt. 3, sidste afsnit, i Rigs-politichefens følgebrev af 28. juni 2001 til Politidirektøren i København og samtlige politimestre. Det fremgår dog af bekendtgørelsen at ovennævnte regel ikke gælder hvis transporttiden er af ”kortere varighed”, jf. bekendtgørelsens § 5, stk. 1, sidste punktum. En tilsvarende bestemmelse er ikke indeholdt i kundgørelsen, og bestemmelsen er således ny.

Formålet med bestemmelserne om lægetilsyn er at vurdere om det er forsvarligt at lade den detentionsanbragte være anbragt i detentionen, eller om der eventuelt skal ske indlæggelse, jf. bekendtgørelsens § 11, stk. 2 (kundgørelsens § 14, stk. 2). Dette forudsætter at tilkald af læge sker snarest muligt efter underretningen af vagthavende efter bekendtgørelsens § 5, stk. 1 (med henblik på at lægeundersøgelse af den detentionsanbragte kan ske snarest muligt efter indbringelsen), jf. også kundgørelsens § 6.

Tidspunktet for underretningen af vagthavende (under transporten, jf. bekendtgørelsens § 5, stk. 1) er ikke angivet i noget tilfælde, og der skal ifølge kundgørelsen heller ikke gøres notat herom.

Det er derfor ikke muligt at se hvor lang tid der gik i de ni tilfælde fra underretningen af vagthavende til tilkaldet af læge. Jeg har i det følgende taget udgangspunkt i tidspunktet for indbringelsen til politistationen.

I ingen af de ni tilfælde er tilkald af læge sket før indbringelsen til politistationen. Dette kan eventuelt henføres til den nye bestemmelse som jeg har nævnt ovenfor (om transporttid af ”kortere varighed”, jf. bekendtgørelsens § 5, stk. 1, sidste punktum).

Jeg beder politidirektøren om at oplyse om dette er tilfældet.

I benægtende fald beder jeg politidirektøren om nærmere oplysninger om praksis med hensyn til underretning af vagthavende under transporten til politistationen og tilkald af læge efter denne underretning.

Jeg har tidligere i forbindelse med inspektion af detentioner udtalt at lægetilkald der sker mere end 10-15 minutter efter indbringelsen til politistationen, ikke er snarest muligt. Min udtalelse er udfærdiget på grundlag af den tidligere gældende kundgørelse hvor der ikke var en bestemmelse som i bekendtgørelsens § 5, stk. 1 (kundgørelsens § 6) der, som allerede nævnt, har til hensigt at tidspunktet for lægetilkald – i de fleste tilfælde – bliver fremrykket.

I ét tilfælde er tilkald af læge sket samtidig med indbringelsen; i to tilfælde umiddelbart derefter (henholdsvis 1 og 2 minutter efter). I de øvrige seks tilfælde er tilkald af læge sket henholdsvis 5, 6 (i to tilfælde), 9, 10 og 20 minutter efter indbringelsen.

Jeg lægger til grund at tilkald af læge i otte tilfælde er sket snarest muligt. At lægetilkald i ét tilfælde først skete efter 20 minutter, er beklageligt. Der er tale om et enkeltstående tilfælde, og jeg foretager mig i øvrigt ikke mere vedrørende spørgsmålet om tidspunktet for tilkald af læge.

I ét tilfælde er tidspunktet for tilkald af læge som nævnt ikke angivet (anholdelsen den 4. februar 2005). Det fremgår imidlertid af detentionsrapporten at den pågældende blev undersøgt af lægen umiddelbart efter indbringelsen til politistationen.

Jeg går ud fra at lægen befandt sig på politistationen i anden anledning, og at det er grunden til at tidspunktet for tilkald af lægen ikke er angivet i detentionsrapporten.

2.4.2. Tidspunktet for lægetilsyn

Der er ikke i kundgørelsen fastsat tidsmæssige bestemmelser inden for hvilke der skal ske undersøgelse ved læge. Men som nævnt under pkt. 2.3.1. har bekendtgørelsens § 5, stk. 1 (kundgørelsens § 6) om tilkald af læge til formål at afkorte tiden indtil lægetilsyn kan udføres, jf. pkt. 3, sidste afsnit, i Rigspolitichefens følgebrev af 28. juni 2001 til Politidirektøren i København og samtlige politimestre.

Formålet med bestemmelserne om lægetilsyn er, som det også er nævnt under pkt. 2.3.1., at vurdere om det er forsvarligt at lade den detentionsanbragte være anbragt i detentionen, eller om der eventuelt skal ske indlæggelse. Dette forudsætter at lægeundersøgelse af den detentionsanbragte sker snarest muligt efter indbringelsen.

Jeg har tidligere i forbindelse med inspektion af detentioner udtalt at lægetilsyn der sker mere end en time efter indbringelsen, efter min opfattelse ikke er snarest muligt. Min udtalelse herom er udfærdiget på grundlag af den tidligere gældende kundgørelse der ikke havde en bestemmelse som den nugældende kundgørelsens § 6 (og bekendtgørelsens § 5, stk. 1) der har til hensigt at fremrykke tidspunktet for lægetilkald (og dermed lægetilsyn).

I ni af de ti tilfælde som er omfattet af min undersøgelse, fremgår tidspunktet for lægetilsyn af detentionsrapporten. I det sidste tilfælde fremgår tidspunktet af den vedlagte lægeerklæring. I seks tilfælde er der forløbet mindre end en time fra indbringelsen til lægetilsynet. Tilsyn skete i disse tilfælde henholdsvis 7, 30, 40, 41, 42 og 52 minutter efter indbringelsen til politistationen.

I to tilfælde gik der 1 time og 1 time og 10 minutter fra indbringelsen til lægetilsynet fandt sted.

I de sidste to tilfælde (anholdelsen den 9. februar 2005, kl. 10.45 og anholdelsen samme dag kl. 22.45) gik der 1 time og 38 minutter, henholdsvis 1 time og 30 minutter fra indbringelsen og indtil lægetilsynet fandt sted.

Jeg beder om oplysning om baggrunden for at der gik så forholdsvis lang tid fra indbringelsen til lægetilsynet i disse to tilfælde.

2.5. Oplysninger fra kriminalregistret

Efter kundgørelsens § 13, stk. 2, skal den vagthavende inden der foretages visitation (og foreløbig anbringelse i detentionen), indhente oplysninger om den frihedsberøvede i kriminalregistret, herunder med henblik på at afgøre om der ved endelig detentionsanbringelse skal iværksættes et skærpet tilsyn, jf. § 19. Oplysningerne skal udprintes og opbevares sammen med detentionsrapporten i overensstemmelse med reglerne i § 22, stk. 3 (i minimum 2 år).

På den lokale detentionsrapport som politiet har anvendt, er der ikke et felt til afkrydsning af om der er indhentet udskrift fra kriminalregistret. Dette følger dog forudsætningsvis af feltet til angivelse af om en udskrift fra kriminalregistret er vedlagt.

I fem tilfælde er der sket afkrydsning i rubrikken til angivelse af at der er vedlagt en udskrift. I fire af disse fem tilfælde er der også rent faktisk vedlagt en udskrift. Dette gælder dog ikke anholdelsen den 7. februar 2005. Den pågældende blev på to senere tidspunkter i den undersøgte periode igen anholdt og indsat i detentionen (henholdsvis den 9. og 10. februar 2005); i disse forbindelser er der vedlagt en udskrift af kriminalregistret (og feltet til angivelse heraf er ligeledes afkrydset). Der er i alt i otte af de ti tilfælde vedlagt en udskrift – i ni tilfælde hvis alle tre ovennævnte anbringelser i detentionen vedrørende en og samme person tælles med under et.

Det er beklageligt at der i mindst ét tilfælde enten ikke er indhentet oplysninger i kriminalregistret i overensstemmelse med kundgørelsens § 13, stk. 2, eller ikke er gjort notat herom/taget en udskrift. Jeg henviser i den forbindelse også til Rigspolitichefens indskærpelse i rundskrivelsen af 15. januar 2003. Jeg går dog ud fra at den manglende afkrydsning/vedlæggelse af udskrift ikke er udtryk for at der ikke er indhentet oplysninger i kriminalregistret, men at der i alle tilfælde indhentes – og således også i de konkrete tilfælde er indhentet – sådanne oplysninger.

På denne baggrund foretager jeg mig ikke mere vedrørende spørgsmålet om hvorvidt der er indhentet oplysninger i kriminalregistret. Jeg går ud fra at politidirektøren i forbindelse med orientering af de relevante medarbejdere om det som jeg har anført vedrørende overholdelse af kundgørelsens § 22, stk. 1, jf. pkt. 2 ovenfor, vil overveje at indskærpe notatpligten og pligten til at vedlægge udskrifterne.

2.6. Fremstilling og visitation mv.

Efter bekendtgørelsens § 6, stk. 1, skal den frihedsberøvede ved ankomsten til politistationen straks fremstilles for den vagthavende. Den vagthavende indfører den pågældendes data og tidspunkterne for tilbageholdelsen og fremstillingen i detentionsrapporten og i POLSAS, jf. (også) kundgørelsens § 8.

2.6.1. Fremstilling

Der er i den lokale detentionsrapport ingen rubrik til angivelse af tidspunktet for fremstillingen for vagthavende, men der er, som nævnt, en rubrik til brug for vagthavendes bemærkninger i forbindelse med besigtigelsen af den frihedsberøvede. Der er ligeledes en rubrik til angivelse af tidspunktet for visitation, men ingen rubrik hvori det skal noteres om visitation er sket i overværelse af vagthavende. Jeg går ud fra at visitation normalt sker i forbindelse med fremstilling for vagthavende.

Jeg henviser herved til mine bemærkninger under pkt. 2.2. om justering af den lokale detentionsrapport.

I alle ti tilfælde har vagthavende påført detentionsrapporten sin vurdering af den frihedsberøvedes tilstand og sine eventuelle bemærkninger i forbindelse med besigtigelsen af den frihedsberøvede, og det kan heraf udledes at der i disse tilfælde er sket en fremstilling for vagthavende. I ingen tilfælde har vagthavende dog med sine initialer eller sit tjenestenummer angivet at vurderingen stammer fra den vagthavende, men jeg går dog også under henvisning til rubrikkens tekst: ”vagthavendes vurde-

ring” ud fra at vurderingen/og de eventuelle bemærkninger i detentionsrapporten stammer fra den vagthavende.

Jeg lægger til grund at der i alle ti tilfælde er sket fremstilling for vagthavende.

Tidspunktet for fremstillingen fremgår som nævnt ikke. Det kan dog i syv af de ti tilfælde af tidspunktet for indbringelsen til politistationen sammenholdt med tidspunktet for indsættelsen i detentionen udledes at fremstilling – forudsat at fremstilling er sket i overensstemmelse med bekendtgørelsens § 6, stk. 1 (kundgørelsens § 8, stk. 1) – er sket straks efter ankomsten til politistationen idet der i intet tilfælde er gået mere end 20 minutter fra indbringelsen på politistationen til anbringelsen (foreløbigt) i detentionen. (Tidsintervallerne er henholdsvis 0, 2, 5, 7, 9, 10 og 15 minutter). I de sidste tre tilfælde er heller ikke tidspunktet for indsættelsen i detentionen anført, men i disse tilfælde gik der henholdsvis 21, 35 og 40 minutter fra indbringelsen til politistationen og til det første tilsyn med den detentionsanbragte blev ført.

Jeg lægger i samtlige tilfælde til grund at fremstilling er sket i overensstemmelse med bekendtgørelsens § 6, stk. 1.

2.6.2. Visitation mv.

Efter bekendtgørelsens § 10, stk. 1 (kundgørelsens § 13, stk. 1) skal der inden den foreløbige anbringelse i detentionen, og inden lægeundersøgelsen bliver foretaget, ske visitation af den frihedsberøvede.

Efter bekendtgørelsens § 10, stk. 2 (kundgørelsens § 13, stk. 3) skal den frihedsberøvede ved visitationen fratages penge og værdigenstande samt i øvrigt alle genstande som kan benyttes til at volde skade på den pågældende selv, på andre personer eller på ting. Samtlige lommer skal tømmes, og vrangen skal vendes ud hvis det er muligt. Ved visitationen bør der så vidt muligt medvirke to polititjenestemænd til undersøgelse af den tilbageholdte.

Hvis omstændighederne tilsiger en visitation der kan krænke blufærdigheden, må denne visitation alene foretages af personer af samme køn som den tilbageholdte, jf. § 10, stk. 3 (kundgørelsens § 13, stk. 4). Er det ikke muligt at gennemføre en sådan visitation inden endelig detentionsanbringelse, foretages foreløbigt en visitation efter stk. 2. Den tilbageholdte skal herefter undergives et skærpet tilsyn, jf. § 15 (kundgørelsens § 19), indtil visitation som beskrevet i § 10, stk. 3, 1. pkt. (kundgørelsens § 13, stk. 4, 1. pkt.) har fundet sted.

Efter bestemmelsen i § 10, stk. 4 (kundgørelsens § 13, stk. 5) skal politiet påse at effekter der fratages en frihedsberøvede, holdes adskilt fra effekter der tilhører andre frihedsberøvede. Penge og værdigenstande samt navnene på de polititjenestemænd der har foretaget visitationen, skal noteres i detentionsrapporten.

I alle tilfælde på nær ét er det ved navn eller tjenestenummer angivet *hvem* der har foretaget visitation af den frihedsberøvede. (At der også i det sidste tilfælde er foretaget visitation, fremgår af rubrikken til angivelse af om den frihedsberøvede blev frataget effekter (i dette tilfælde 0,50 kr. – anholdelsen den 2. februar 2005).

I den anvendte lokale detentionsrapport er der som tidligere nævnt rubrikker til afkrydsning af efter hvilken bestemmelse der er sket visitation (§ 10, stk. 2 eller stk. 3). I seks tilfælde er det ved afkrydsning angivet at der er sket visitation efter hovedreglen i § 10, stk. 2. To af de seks frihedsberøvede er kvinder (anholdelsen den 5. februar og den 6. februar 2005, kl. 00.45).

I de sidste fire tilfælde fremgår det ikke efter hvilken bestemmelse visitation er sket.
Dette er beklageligt.

Jeg bemærker at disse fire frihedsberøvede alle er mænd.

Der er i den lokale detentionsrapport felter til angivelse af hvem der har foretaget visitationen, og til angivelse af eventuelle fratagne effekter, men som tidligere nævnt ikke en rubrik til angivelse af tidspunktet for visitationen.

Jeg henviser også i denne forbindelse til mine bemærkninger under pkt. 2.2. om revision af den lokale detentionsrapport.

Det er som allerede nævnt i ni tilfælde oplyst hvem der har foretaget visitationen. Dette er i alle tilfælde sket ved angivelse af tjenestenummer og – i de fleste tilfælde – tillige ved navn i form af fornavn eller efternavn eller (i to tilfælde) det fulde navn.

I sagen vedrørende inspektion den 24. oktober 2001 af detentionen i Slagelse har jeg taget til efterretning at det – uanset at det i kundgørelsens § 13, stk. 5, er anført at ”navnene” på de polititjenestemænd der har foretaget visitationen, skal noteres i detentionsrapporten – er tilstrækkeligt at anvende initialer, forudsat at det er muligt på en sikker måde, f.eks. via POLSAS, at identificere den polititjenestemand som har de pågældende initialer.

I forbindelse med inspektionen af detentionen i Holbæk har Justitsministeriet i brev af 27. november 2003 anført følgende:

”For så vidt angår spørgsmålet om notering af navnet på den polititjenestemand, som for eksempel foretager visitation eller tilsyn ... kan det bekræftes, at det efter Justitsministeriets opfattelse ikke er hensigtsmæssigt alene at notere et fornavn, men at såvel fornavn som efternavn eller de initialer, som bruges som identifikation i forbindelse med politiets sagsstyringssystem, eller polititjenestemandens tjenestenummer bør anføres.”

Jeg har herefter ingen bemærkninger til at de pågældende polititjenestemænds identitet i ni af ti tilfælde er angivet ved tjenestenumre (i de fleste tilfælde suppleret med navn/navne). Jeg går ud fra at angivelserne af tjenestenumre er tilstrækkelig til at man på en sikker måde, f.eks. via POLSAS, kan identificere de pågældende polititjenestemænd.

Det er beklageligt at det i ét tilfælde ikke er oplyst hvem der foretog visitationen. Da der er tale om et enkeltstående tilfælde, foretager jeg mig ikke noget i den anledning.

Da tidspunktet for foretagelse af visitationen i intet tilfælde er anført, er det ikke muligt at efterprøve om bestemmelsen i bekendtgørelsens § 10, stk. 1 (kundgørelsens § 13, stk. 1), har været overholdt.

Det fremgår som nævnt af Rigspolitichefens skrivelse af 28. juni 2001 (om den ”nye” detentionskundgørelse) at de oplysninger der er angivet i detentionsrapporten, også skal fremgå af en eventuelt lokalt udfærdiget blanket. Blanket P152 (bilag 1 til detentionskundgørelsen) indeholder en rubrik til angivelse af tidspunktet for udlevering af effekter.

På den baggrund og i tilknytning til det som jeg har anført under pkt. 2.2., henleder jeg politidirektørens opmærksomhed på den nævnte skrivelse fra Rigspolitichefen.

I alle ti tilfælde som er omfattet af min undersøgelse, er der notat om at den frihedsberøvede er frataget effekter og/eller penge, og det fremgår hvilke effekter og hvor mange penge det drejer sig om (der er udover penge navnlig tale om smykker, ure og mobiltelefoner). Der er som nævnt intet felt til angivelse af hvem der har udleveret effekter og dette er således ikke oplyst i otte ud af de ti tilfælde.

Også denne oplysning fremgår af blanket P152.

I ét af de resterende to tilfælde er oplysningen givet sammen med en bemærkning i detentionsrapporten om at den frihedsberøvede ikke ønskede at kvittere fordi enkelte effekter efter den frihedsberøvedes opfattelse manglede (anholdelsen den 9. februar 2005, kl. 10.45). I det sidste tilfælde er navnet på den der har udleveret effekter til den frihedsberøvede, oplyst sammen med en bemærkning om at den pågældendes

tilstand ikke gjorde kvittering muligt (anholdelsen den 10. februar 2005). I begge de nævnte tilfælde er den vagthavendes navn angivet.

Den sidstnævnte sag har jeg spurgt nærmere til i forbindelse med min gennemgang nedenfor af politiets tilsyn med de frihedsberøvede.

Jeg har tidligere tilkendegivet at det – hvis der ikke er noget at fratage den pågældende – efter min opfattelse er hensigtsmæssigt at angive at der ikke er fundet effekter at fratage, selv om der efter kundgørelsen og (standard)detentionsrapporten P152 alene er pligt til at gøre notat om det der er frataget, og selv om dette for så vidt allerede følger af oplysningen om at der er sket visitation. Rigspolitichefen har i den tidligere nævnte rundskrivelse af 15. januar 2003 erklæret sig enig i at det bør noteres i detentionsrapporten såfremt der ikke er taget effekter fra den frihedsberøvede. Rigspolitichefen har oplyst at denne oplysning vil blive medtaget ved en kommende revision af kundgørelsen og detentionsrapporten.

Jeg har under pkt. 2.1.3. spurgt hvornår kundgørelsen forventes revideret.

Efter kundgørelsens § 22, stk. 2, skal en frihedsberøvet der er frataget effekter som skal udleveres til denne, anmodes om at kvittere herfor i detentionsrapporten. I blanket P152 er et felt til bemærkning såfremt den pågældende ikke ønsker at kvittere, som jeg går ud fra tager sigte på at årsagen til at den tilbageholdte ikke vil kvittere, så vidt muligt anføres. Den lokale detentionsrapport som anvendes af Station Amager, indeholder to tilsvarende rubrikker (en rubrik til brug for den frihedsberøvedes kvittering for udleverede effekter og en rubrik til eventuelle bemærkninger hvis den frihedsberøvede ikke ønsker at kvittere).

Jeg har i forbindelse med tidligere tilsvarende inspektioner givet udtryk for at angivelse af vidner efter min opfattelse er velegnet som alternativ til en kvittering fra den frihedsberøvede (nu løsladte). For en ordens skyld bemærkes det at den polititjene-

stemand som står for løsladelsen og udlevering af effekter, dog ikke selv kan bevidne at han/hun har udleveret de fratagne effekter til den pågældende.

I alle ti tilfælde blev den frihedsberøvede som allerede nævnt frataget effekter. I syv tilfælde har den frihedsberøvede kvitteret for modtagelsen af effekter. I to tilfælde er der som nævnt i stedet for påført en bemærkning om at den frihedsberøvede ikke ønskede at kvittere (og i et af disse tilfælde en nærmere begrundelse herfor, som allerede nævnt). Det sidste tilfælde er det ligeledes ovenfor nævnte tilfælde som jeg har spurgt nærmere til i forbindelse med politiets tilsyn (anholdelsen den 10. februar 2005 – det tilfælde hvor den frihedsberøvedes tilstand umuliggjorde en kvittering).

2.7. Tilsyn

Efter § 13 i bekendtgørelsen har vagthavende ansvaret for at der føres et effektivt tilsyn med detentionsanbragte personer (kundgørelsens § 17, stk. 1). Efter bekendtgørelsens § 14, stk. 1 (kundgørelsens § 18, stk. 1) skal tilsyn ske ved fremmøde i detentionen så hyppigt som den anbragtes tilstand gør det nødvendigt, og så vidt muligt mindst en gang hver halve time. Hvis den frihedsberøvede efter lægeundersøgelsen er tilset to gange ved fremmøde, og hvis den pågældende ikke skønnes at være i en tilstand der kræver at fremtidige tilsyn sker ved fremmøde i detentionen, kan de efterfølgende tilsyn efter bestemmelsens stk. 2 (kundgørelsens § 18, stk. 2) ske via lytte- og overvågningsudstyr der er godkendt af Rigspolicehøfen til elektronisk overvågning. (Det fremgår af Rigspolicehøfens følgebrev af 28. juni 2001 at rigspolitiet snarest ville undersøge politikredsenes lytte- og overvågningsudstyr). Selve detentionsanbringelsen udgør ikke et tilsyn i denne forbindelse. Tilsvarende gælder lægeundersøgelsen.

Jeg går ud fra at Station Amager har udstyr der er godkendt af Rigspolicehøfen, men jeg beder for en ordens skyld politidirektøren om oplysning herom.

Tilsyn via lytte- og overvågningsudstyr skal ske så hyppigt som den frihedsberøvedes tilstand gør det nødvendigt, og så vidt muligt mindst en gang hver halve time, jf. bekendtgørelsens § 14, stk. 3 (kundgørelsens § 18, stk. 3). Opstår der under denne form for tilsyn tvivl om den frihedsberøvedes tilstand, skal der straks iværksættes tilsyn ved fremmøde. Hvis der opstår mistanke om at den pågældende er så syg at det taler imod fortsat detentionsanbringelse, skal der straks tilkaldes læge eller ambulance (bekendtgørelsens § 14, stk. 4 – kundgørelsens § 18, stk. 4).

Når tilsyn ved fremmøde eller ved elektronisk overvågning er udført, skal det noteres i detentionsrapporten med angivelse af klokkeslæt og navn på den polititjenestemand der har udført tilsynet, jf. kundgørelsens § 18, stk. 5. Det skal efter bestemmelsen tillige anføres om tilsynet er sket elektronisk eller ved personligt fremmøde (ved angivelse af F eller E, jf. angivelsen på detentionsrapporten ovenover tilsynsru-brikkerne).

I nærmere angivne tilfælde skal der ske et skærpet tilsyn med den frihedsberøvede. Det er f.eks. tilfældet i tiden indtil lægeundersøgelse har fundet sted, dvs. mens anbringelsen er foreløbig, jf. bekendtgørelsens § 9, stk. 3 og 4 (kundgørelsens § 12, stk. 2). Ved et skærpet tilsyn forstås efter bekendtgørelsens § 15, stk. 2, et tilsyn hvor den detentionsanbragte tilses hyppigere end en gang hver halve time. Efter omstændighederne kan et skærpet tilsyn indebære konstant overvågning.

Efter kundgørelsens § 19, stk. 1 forstås ved et skærpet tilsyn et tilsyn der er mere, eller efter omstændighederne betydeligt mere, intensivt end det tilsyn der er fastsat ved § 18.

På dette punkt er kundgørelsens § 19, stk. 1, erstattet af den mere præcise bestemmelse i bekendtgørelsens § 15, stk. 2.

Et skærpet tilsyn kan kun ske ved fremmøde i detentionen, jf. bekendtgørelsens § 15, stk. 3 (kundgørelsens § 19, stk. 2). Er der iværksat et skærpet tilsyn, skal det noteres i

detentionsrapporten med angivelse af klokkeslæt og navn på den polititjenestemand der har udført tilsynet, jf. kundgørelsens § 19, stk. 3. (Det skal angives ved et S, jf. angivelsen på detentionsrapporten (P152) ovenover tilsynsrubrikkerne).

I den lokale detentionsrapport som anvendes af politiet på Station Amager, er der en rubrik til angivelse af om den frihedsberøvede er indsat i venterum, detention, om den frihedsberøvede er bragt til skadestuen eller andet. Nedenunder er der en rubrik til angivelse af tidspunktet for den foreløbige indsættelse i detentionen og/eller for den endelige anbringelse i detentionen. Mellem rubrikkerne for den foreløbige og den endelige anbringelse i detentionen er der rubrikker der er knyttet til tilkaldelse af læge og til lægeundersøgelsen.

Der er tillige rubrikker til angivelse af tidspunkt for politiets tilsyn under den foreløbige anbringelse i detentionen og rubrikker til angivelse af hvem der forestod tilsynet. Der er derimod, for så vidt med god grund, ingen rubrikker til angivelse af om tilsynet er sket ved fremmøde eller elektronisk (tilsynet af en foreløbig detentionsanbragt skal som allerede nævnt føres som et skærpet tilsyn og kan kun ske ved fremmøde). Der er endvidere – i modsætning hvad der gælder for tilsynet når den frihedsberøvede er endeligt detentionsanbragt – heller ingen rubrikker til angivelse af bemærkninger i øvrigt i forbindelse med det udførte tilsyn.

Jeg henviser også i denne forbindelse til det som jeg har anført under pkt. 2.2. om revision af den lokale detentionsrapport (og til indholdet af P152, jf. Rigspolitichefens skrivelse af 28. juni 2001).

Ved undersøgelse af spørgsmålet om overholdelse af bestemmelserne om tilsyn med de detentionsanbragte, er det hensigtsmæssigt at tage udgangspunkt i tidspunktet for den foreløbige anbringelse, henholdsvis den endelige anbringelse i detentionen.

Indtil den tilbageholdte er undersøgt af en læge, er anbringelse i detentionen som tidligere nævnt foreløbig.

I alle ti tilfælde blev der som nævnt foretaget en lægeundersøgelse af den tilbageholdte. I alle tilfælde fandt lægeundersøgelsen sted efter anbringelsen i detentionen. Der var således i alle ti tilfælde tale om at den frihedsberøvede i en periode var foreløbigt anbragt i detentionen.

2.7.1. Tilsyn under foreløbig anbringelse i detentionen (skærpet tilsyn)

Det fremgår som nævnt af detentionsrapporten at den frihedsberøvede i alle ti tilfælde har været foreløbigt anbragt i detentionen. Tidspunktet herfor er angivet i syv tilfælde. I de resterende tre tilfælde kan tidspunktet nogenlunde præcist beregnes ud fra andre oplysninger i detentionsrapporten (og i lægeerklæringen).

I alle ti tilfælde er detentionsrapportens tilsynsskema (rubrikkerne til brug for tilsynet med foreløbigt detentionsanbragte) enten udfyldt eller også fremgår det af detentionsrapporten at den efterfølgende lægeundersøgelse fandt sted så kort tid efter den foreløbige detentionsanbringelse at der ikke er udført noget tilsyn i den mellemliggende periode.

I enkelte tilfælde er rubrikkerne til brug for tilsynet med endeligt detentionsanbragte dog anvendt også til tilsynet med foreløbigt anbragte – eller tilsynet/tilsynene er ført begge steder. Det sidste gælder således anholdelsen den 5. februar 2005. I dette tilfælde er der i detentionsrapporten noteret ti tilsyn med den detentionsanbragte (udover lægeundersøgelsen der ikke tæller som et tilsyn). Der er ud for alle ti tilsyn noteret et F (for fremmøde), men i intet tilfælde et S (for skærpet tilsyn) – heller ikke for så vidt angår tilsynet kl. 19.55 som fandt sted forud for lægeundersøgelsen af den frihedsberøvede.

At der tilsyneladende ikke blev ført skærpet tilsyn med den frihedsberøvede forud for lægeundersøgelsen af den pågældende, er beklageligt.

I et andet tilfælde hvor et tilsyn af en foreløbigt detentionsanbragt er ført i rubrikken for tilsyn efter den endelige anbringelse i detentionen, er det udtrykkeligt (ved et S) angivet at det eneste tilsyn forud for lægeundersøgelsen af den frihedsberøvede er ført som et skærpet tilsyn (anholdelsen den 7. februar 2005). I denne sag er der i øvrigt noteret alle tre former for tilsyn (ved angivelse af S, F og E).

Heraf kan eventuelt udledes at det (tilsyneladende) manglende skærpede tilsyn med den ovenfor nævnte anholdte (anholdelsen den 5. februar 2005) er et enkeltstående tilfælde. Idet jeg går ud fra at politidirektøren vil overveje at indskærpe (også) bestemmelsen i bekendtgørelsens § 9, stk. 4, foretager jeg mig ikke mere på dette punkt (jeg ser i denne forbindelse bort fra anholdelsen den 10. februar 2005 som jeg har omtalt lige nedenfor og under afsnittet om politiets tilsyn under den endelige anbringelse i detentionen).

I et af de ti tilfælde (anholdelsen den 10. februar 2005) fremgår det af detentionsrapporten at vagthavende ved fremstillingen vurderede at den frihedsberøvede var påvirket af alkohol i svær grad. Den pågældende var herefter anbragt i detentionen i godt to timer (fra kl. 16.14 til kl. 18.20). Af den vedlagte lægeerklæring fremgår det at den frihedsberøvede havde en promille på 2,2, at han tidligere samme dag var blevet udskrevet fra psykiatrisk afdeling, Amager Hospital, og at lægen vurderede at den undersøgte umiddelbart burde undersøges yderligere. Lægeundersøgelsen varede i 53 minutter (fra kl. 17.15 – 18.08).

Det fremgår endvidere af detentionsrapporten at vagthavende ved lægeundersøgelsens afslutning kl. 18.08 anbragte den pågældende endeligt i detentionen, men at han kl. 18.20 blev løsladt. Den pågældende blev forud for lægeundersøgelsen tilset kl. 16.50 og 17.05. Der gik således 36 minutter fra den foreløbige anbringelse (kl. 16.14) i detentionen og indtil det første tilsyn fandt sted (og 15 minutter mellem det første og det andet tilsyn).

Det er beklageligt at der tilsyneladende er ført tilsyn med den frihedsberøvede i strid med bekendtgørelsens regler.

Jeg beder også under henvisning til de ovenfor refererede oplysninger fra detentionsrapporten og lægeerklæringen om den frihedsberøvedes tilstand politidirektøren om nærmere oplysninger om på hvilken måde der blev ført tilsyn med den frihedsberøvede forud for lægeundersøgelsen.

Ved et skærpet tilsyn forstås som nævnt efter bekendtgørelsens § 15, stk. 2, et tilsyn hvor den detentionsanbragte tilses hyppigere end en gang hver halve time.

Det første tilsyn under den foreløbige anbringelse i detentionen er i fem af de ti tilfælde blevet ført 2, 3, 10 og 14 minutter (i to tilfælde) efter anbringelsen og altså relativt kort tid efter anbringelsen i detentionen set i forhold til udgangspunktet på én gang hver halve time.

I ét enkelt tilfælde blev der ikke ført noget tilsyn forud for lægeundersøgelsen (anholdelsen den 9. februar 2005, kl. 04.17). Lægeundersøgelsen fandt sted 15 minutter efter anbringelsen (foreløbigt) i detentionen.

I tre tilfælde er som nævnt tidspunktet for anbringelsen (foreløbigt i detentionen) ikke oplyst. I disse tilfælde blev det første tilsyn ført henholdsvis 21, 30 og 35 minutter efter tidspunktet for indbringelse til politistationen.

Henset til den tid som medgår til fremstilling for vagthavende og visitation mv., lægger jeg til grund at det første tilsyn også i disse tre sager er blevet ført inden for relativt kort tid efter den foreløbige anbringelse i detentionen. Dette gælder således otte tilfælde (ni tilfælde hvis anholdelsen den 9. februar 2005, kl. 04.17 tælles med; i dette tilfælde var der som nævnt fordi lægen kom relativt hurtigt efter den foreløbige anbringelse i detentionen, ikke "tid" til at føre tilsyn).

Det sidste tilfælde (anholdelsen den 10. februar 2005) har jeg spurgt til ovenfor.

I det omfang der efter det første tilsyn har været ført tilsyn forud for lægeundersøgelsen, er tilsynet/tilsynene blevet ført mere hyppigt end udgangspunktet på én gang hver halve time. Der har – i det omfang at lægeundersøgelsen ikke har fundet sted forinden – typisk været ført tilsyn med et interval på 10-15 minutter. I fire tilfælde har der på grund af at lægeundersøgelsen har fundet sted på et meget tidligt tidspunkt, kun været ført ét tilsyn i denne periode af detentionsanbringelsen.

2.7.2. Tilsyn under endelig anbringelse i detentionen

2.7.2.1. Tidspunktet for det første tilsyn

I et enkelt tilfælde gik der 50 minutter fra den endelige anbringelse i detentionen (efter lægeundersøgelsen) og indtil det første tilsyn fandt sted (anholdelsen den 7. februar 2005).

Det første tilsyn efter den endelige anbringelse i detentionen blev i otte andre tilfælde ført inden for 30 minutter efter den endelige anbringelse i detentionen (i to tilfælde dog 35 minutter).

Det sidste af de ti tilfælde er det tilfælde som jeg har spurgt til ovenfor under pkt. 2.6.1. (anholdelsen den 10. februar 2005).

Det fremgår som allerede nævnt af detentionsrapporten at vagthavende ved lægeundersøgelsens afslutning kl. 18.08 anbragte den pågældende endeligt i detentionen, og at han herefter – kl. 18.20 – blev løsladt.

Den pågældende blev i perioden indtil lægeundersøgelsen tilset kl. 16.50 og 17.05. Der er derimod ingen notater om tilsyn efter afslutningen af lægeundersøgelsen kl. 18.08.

Jeg beder, i fortsættelse af mine spørgsmål ovenfor under pkt. 2.6.1., politidirektøren om at oplyse om der blev ført tilsyn med den pågældende fra tidspunktet for lægeundersøgelsens afslutning og indtil løsladelsen fandt sted og i bekræftende fald om en udtalelse om intensiteten af dette tilsyn.

Jeg beder endvidere om en udtalelse om det forhold at den frihedsberøvede blev noteret som endeligt detentionsanbragt kl. 18.08 ved lægeundersøgelsens afslutning. Jeg henviser herved til konklusionen i lægeerklæringen.

2.7.2.2. Tidspunktet for det sidste tilsyn

Den lokale detentionsrapport indeholder i lighed med P152 ikke et felt til angivelse af tidspunktet for udtagelse af detentionen.

Løsladelsestidspunktet er noteret i alle tilfælde.

Med hensyn til vurdering af sidste tilsyn i forhold til løsladelsen er jeg opmærksom på at der fra det tidspunkt hvor den tilbageholdte udtages af detentionen, og til vedkommende løslades, medgår tid til udlevering af eventuelle inddragne effekter og penge mv., til eventuelt toiletbesøg mv. og til eventuel afhøring.

I tre tilfælde gik der mindre end 45 minutter fra det sidste tilsyn til løsladelsen; henholdsvis 14, 25 og 30 minutter.

I ét tilfælde (anholdelsen den 2. februar 2005) fremgår det af bemærkningerne til det sidste tilsyn at den frihedsberøvede – kl. 08.45 – blev udtaget af detentionen med henblik på afhøring. Den pågældende der var anholdt for forsøg på indbrud, blev løsladt ca. 2 ¼ time senere.

Jeg går ud fra at den frihedsberøvede blev løsladt efter at afhøringen var foretaget og ikke på ny blev indsat i detentionen.

I fem tilfælde gik der tilsyneladende langt mere end tre kvarter fra det sidste tilsyn og indtil løsladelsen fandt sted (anholdelsen den 6. februar 2005 kl. 00.45, den 7. februar og de tre anholdelser den 9. februar 2005). I disse fem tilfælde gik der henholdsvis knap 2½ time, 4 ¾ time, 3½ time, 1¾ time og knap 3 timer. De frihedsberøvede var i tre af de fem tilfælde anholdt for spiritus/promillekørsel mv. (anholdelsen den 6. februar, kl. 00.45) og indbrud (i to tilfælde: anholdelserne den 9. februar 2005 kl. 10.45 og kl. 22.45).

Om det lange tidsrum uden tilsyn forud for løsladelsen skyldes at også disse frihedsberøvede blev afhørt forud for løsladelsen, fremgår ikke.

Jeg beder politidirektøren om nærmere oplysninger om tilsynet med de pågældende i den sidste del af anbringelsen i detentionen.

Det sidste af de ti tilfælde er det tilfælde som jeg flere gange har spurgt nærmere til ovenfor (anholdelsen den 10. februar 2005).

2.7.2.3. Intervallet mellem tilsyn

Jeg ser i denne sammenhæng bort fra anholdelsen den 10. februar 2005 hvor der enten ikke fandt en endelig anbringelse sted, jf. mine spørgsmål ovenfor, eller hvor denne (endelige) anbringelse udstrakte sig over 20 minutter.

I tre af de øvrige ni tilfælde har der været ført tilsyn med et interval på højst en halv time. I et af disse tilfælde er notat om tilsyn ført med (præcis) 30 minutters interval ved angivelse af minuttallene 00 og 30 (anholdelsen den 9. februar 2005, kl. 22.45). Der synes således ikke på noget tidspunkt at have været forhold der bevirkede at tilsyn ikke kunne foretages med højst/præcis 30 minutters interval eller præcis kl. halv og hel.

Dette kan umiddelbart virke påfaldende.

I de øvrige seks tilfælde gik der (maksimalt) 37 minutter, 40 minutter (i to tilfælde), 43 og 60 minutter mellem tilsynene.

Inden jeg foretager mig mere i den anledning, beder jeg politidirektøren om en udtalelse om tilsynet med de frihedsberøvede i de seks sager.

2.7.2.4. Noteringen af hvem der har forestået tilsyn

Som anført ovenfor skal navnet på den polititjenestemand der har udført tilsynet, noteres i detentionsrapporten, jf. kundgørelsens § 18, stk. 5. Det er dog tilstrækkeligt at anføre initialer eller tjenestenummer hvis man på en sikker måde, f.eks. via POLSAS, kan identificere de pågældende polititjenestemænd, jf. pkt. 2.5.2.

I alle tilfælde er der gjort notat om de tilsyn der er udført, ved angivelse af tidspunkterne (klokkeslæt) for de enkelte tilsyn. I samtlige tilfælde er tjenestenummer på den der har udført tilsynet, tillige anført – og undertiden tillige (efter)navn. Det er ovenover tilsynsrubrikkerne udtrykkeligt anført at tilsynsførendes tjenestenummer og navn skal anføres.

I enkelte tilfælde kan navnet/tjenestenummeret på den der har udført tilsynet, ikke læses. Tilsvarende gælder tidspunktet for tilsynet. Jeg henviser eksempelvis til det sidste tilsyn med den person som blev anholdt den 9. februar 2005, kl. 04.17.

Der er tale om enkeltstående fejl. Jeg henleder blot politidirektørens opmærksomhed herpå, men foretager mig i øvrigt ikke mere vedrørende dette spørgsmål.

2.7.2.5. Karakteren af de udførte tilsyn

De to første tilsyn efter lægeundersøgelsen skal som nævnt ifølge bekendtgørelsens § 14, stk. 2 (kundgørelsens § 18, stk. 2), ske ved fremmøde i detentionen. Dette gælder uanset om der under den foreløbige detentionsanbringelse har været to tilsyn ved fremmøde. Selve lægetilsynet kan ikke medregnes i de to tilsyn.

Jeg ser også i denne sammenhæng bort fra ”tilsyn” som er noteret på det tidspunkt hvor den tilbageholdte blev anbragt i detentionen, og – som det fremgår af ovenstående – tilsyn som er sammenfaldende med lægetilsynet.

Det er i alle tilfælde angivet hvilken type tilsyn der var tale om (ved fremmøde eller elektronisk). Der er i overraskende vidt omfang ført tilsyn ved fremmøde i detentionen.

De første to tilsyn efter den endelige anbringelse i detentionen er i otte tilfælde (jeg ser fortsat bort fra anholdelsen den 10. februar 2005) sket ved fremmøde. Kun i ét tilfælde er der ikke sket personligt fremmøde ved (begge) de første tilsyn efter den endelige anbringelse i detentionen (lægeundersøgelsen): Anholdelsen den 7. februar 2005. Lægeundersøgelsen fandt i dette tilfælde sted kl. 20.40. De første fire (fem) tilsyn af den frihedsberøvede er ifølge detentionsrapporten blevet ført kl. 20.30 (S), kl. 20.40 (dette ”tilsyn” der falder sammen med tidspunktet for lægeundersøgelsen, udgør ikke et tilsyn, jf. ovenfor), kl. 21.30 (S), kl. 22.05 (E) og kl. 22.31 (F).

Det er en fejl at tilsynet kl. 22.05 ikke blev ført ved fremmøde i detentionen, jf. bekendtgørelsens § 14, stk. 2 (kundgørelsens § 18, stk. 2). Da fejlen er enkeltstående, foretager jeg mig ikke mere vedrørende dette spørgsmål.

Der er i næsten alle tilfælde angivet bemærkninger i feltet under tilsynsrubrikkerne; i mange tilfælde er det med en streg angivet at bemærkningen til tilsynet ovenfor også gælder dette tilsyn. Dette gælder dog som antydning ikke alle sagerne.

Jeg henviser herved til det som jeg har anført under pkt. 2.2.

Efter kundgørelsens § 18, stk. 6, kan der i politikredsene fastsættes lokale bestemmelser om tilsynets forløb. Sådanne bestemmelser må dog ikke være mere løsligere end kundgørelsens regler.

I forbindelse med inspektionerne den 9. januar 2001 af de tre centrale detentioner i København (de daværende politistationer 1-3) blev det oplyst at Politidirektøren i København i PD-orientering nr. 39 af 11. oktober 2000 har fastsat lokale bestemmelser om detentionsanbringelse af spiritus- og blandingsmisbrugspåvirkede personer.

Jeg beder politidirektøren om at oplyse om disse lokale bestemmelser fortsat er gældende og i givet fald vedlægge et eksemplar heraf.

2.8. Løsladelsestidspunktet

Efter kundgørelsens § 20 skal tidspunktet for løsladelsen fremgå af detentionsrapporten og af POLSAS.

Der er i alle de tilfælde hvor den frihedsberøvede efter udtagelsen af detentionen blev løsladt, angivet et tidspunkt herfor i detentionsrapporten. I ét tilfælde blev den frihedsberøvede ikke løsladt, men overført til arresthus (Københavns Fængsler – anholdelsen den 9. februar kl. 22.45). Rubrikken til angivelse af *datoen* for løsladelsen (henholdsvis overførslen til arresthus) er ligeledes udfyldt i alle tilfælde.

I den sag hvor jeg ovenfor under pkt. 2.6.1. og 2.6.2. har stillet spørgsmål om politiets tilsyn såvel før som efter lægeundersøgelsen (anholdelsen den 10. februar 2005), fremgår det som nævnt af detentionsrapporten at den pågældende blev anbragt endeligt i detentionen kl. 18.08 (det er den sag hvor lægen efter en 53 minutters lang undersøgelse konkluderede at den pågældende burde undersøges nærmere). Den frihedsberøvede blev løsladt kl. 18.20. Som bemærkning i rubrikken om løsladelse (kvittering for udleverede effekter) har vagthavende anført følgende: ”Genstande udlev. Anholdtes tilstand umuliggjorde underskrift”.

Jeg må umiddelbart forstå dette således at den frihedsberøvede ved løsladelsen (fortsat) var i samme tilstand som på det tidspunkt ca. to timer forinden hvor politiet tog ham i sin varetægt, og jeg beder derfor om nærmere oplysninger om hvad politiet foretog sig ved løsladelsen for at afværge ”faren for den berusede eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed”, jf. politilovens § 11, stk. 4.

I enkelte tilfælde er der sat kryds i rubrikken til angivelse af om løsladelsen er noteret i POLSAS. Jeg har ikke modtaget udskrifter fra POLSAS, men jeg går ud fra at løsladelsestidspunktet i alle tilfælde – også de tilfælde hvor dette ikke fremgår af detentionsrapporten – (tillige) er angivet heri.

2.9. Vejledning om klageadgang mv.

Efter § 17 i bekendtgørelsen skal den frihedsberøvede efter udtagelse af detentionen vejledes om adgangen til at klage til Justitsministeriet over detentionsanbringelsen, om muligheden for at få en skriftlig begrundelse for anbringelsen og om muligheden for alkoholafvænning og -behandling.

Vejledning skal efter kundgørelsens § 21, stk. 1, ske ved udlevering af Rigspolitichefens pjece ”Hvor går du hen, når du går ud?” – eller en lokalt udarbejdet pjece/blanket der indeholder de nævnte oplysninger.

Særlige forhold kan dog gøre at vejledning i et konkret tilfælde helt eller delvist kan undlades. Jeg sigter her til tilfælde hvor den pågældende ved tidligere lejligheder har modtaget vejledning, og til tilfælde hvor den detentionsanbragte udviser direkte modvilje mod at blive vejledt – eventuelt ved ikke at ville tage imod en pjece om alkoholafvænning og -behandling.

Efter kundgørelsens § 21, stk. 2, skal det i detentionsrapporten anføres at pågældende er vejledt i overensstemmelse med stk. 1 ved udlevering af pjece/blanket. Den deten-

tionsrapport som Rigspolitichefen har udfærdiget (P152), indeholder i overensstemmelse hermed en rubrik til angivelse af hvem der har udleveret pjece/blanket til den frihedsberøvede i forbindelse med løsladelsen af den pågældende. I den blanket som politiet på Station Amager anvender, skal det blot afkrydses om vejledning er givet (ja eller nej), og – i givet fald – om dette er sket ved udlevering af Rigspolitichefens pjece eller Københavns Politis ”Vejledning for detentionsanbragte”.

Jeg henviser til det som jeg har anført om en eventuel justering af den lokale detentionsrapport under pkt. 2.2. ovenfor.

Kun i ét af de ti tilfælde som er omfattet af min undersøgelse, er de dertil hørende rubrikker blevet udfyldt. Der er sat to krydser ved ”nej”.

Jeg henviser til det som jeg har anført om (den mangelfulde) udfyldning af detentionsrapporterne ligeledes under pkt. 2.2.

Under inspektionen konstaterede jeg, som jeg har nævnt ovenfor under pkt. 1, at der lå eksemplarer af den ovennævnte vejledningspjece fra Rigspolitichefen til udlevering til den frihedsberøvede ved løsladelsen. Pjecerne lå i skranken ved vagthavendes kontor.

Jeg går på den baggrund ud fra at pjecen normalt bliver udleveret til den frihedsberøvede ved løsladelsen – og også er blevet det i de ni øvrige tilfælde som er omfattet af min undersøgelse.

I det nævnte ene tilfælde hvor det er anført at der ikke blev udleveret pjece/blanket (anholdelsen den 10. februar 2005), havde den frihedsberøvede forinden som allerede nævnt henholdsvis den 7. og den 9. februar 2005 været indsat i detentionen.

Det forhold at den pågældende den 10. februar 2005 ikke modtog pjece/blanket, kan eventuelt skyldes at han i forbindelse med sin(e) tidligere løsladelse(r) havde modtaget dette materiale. En anden – og måske mere nærliggende forklaring – kunne være at den pågældende ikke var i stand til at modtage nogen former for vejledning. Jeg henviser herved til vagthavendes bemærkning i detentionsrapporten om at frihedsberøvedes tilstand umuliggjorde at han kvitterede i detentionsrapporten for modtagelse af de effekter som han var blevet frataget ved visitationen.

3. Opfølgning

Jeg beder om at politidirektørens oplysninger mv. tilbagesendes gennem Justitsministeriet således at ministeriet kan komme med bemærkninger hertil.

4. Underretning

Denne endelige rapport sendes til Politidirektøren i København, Justitsministeriet, Rigspolitichefen og Folketingets Retsudvalg.

Lennart Frandsen
Inspektionschef